

TVRĐAVA

Sa velike trke konji se vraćaju
Na svakom jahač samo jedan sam do-
lazi

Poput barjaka na pola koplja
Vlastelinova senka zidom igra
Vitez je jedan danas pao
Sokola na grudima stežući
Mesto mačeva vojnici kistove nose
Njegov zemaljski oblik tvore
Slikaju drvo jaru pticu
Što kljunom u pendžer udara
Na horizontu veliki crven mehur puče
Divlji krici prostor naseliše

KOJI TREBA DA NAS OPSENE

Koji treba da nas opsene
Kožu nek ostave u travi
Na nebu kad se ptica javi
Nek iskopaju svoje zene

Ćumur se preobraća u vranu
Na našem volšebnom grebenu
Sa mrtvim srcem na dlanu
Ka pokretnu brdu neka krenu

I neka nas prate u stopu
Zabrujalno uho nek začepi
Mi smo sazđani prema rudokopu
Prema kružnim vetrovima stepe

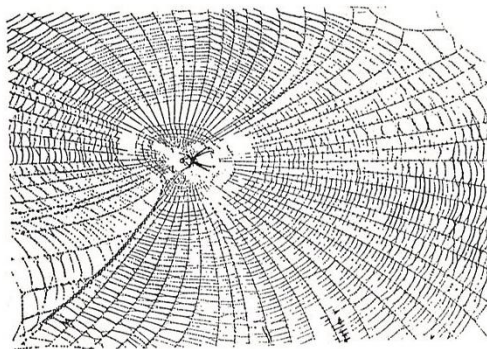
U ANTICEVOM ATELJEU

Ekserom zarđalim
Pesnik nebo za zid zakiva
Kao da je Sombor sazvežđe
A Bečkerek cvet na padini
Kao da će psi salašarski zakevtati
Na temperi duvara...
Šarage dotrajale na čardaku čamovom
Točkovi rasušeni i — muk
(Tek-tek vetar šumne u vodiru napuk-
lom)

Nema Banata u vonju memle
Banat je daleko
U zdeli u kiselom mleku
Ponad Kikinde ponad Mokrina
Ili negde drugde
Gde tekunica u prašini orošenoj
Trag ostavlja na lenijama
Stari zidni sat umukao je
Jedino ga večernji ljiljak detinjstva
Može pokrenuti

RADE TOMIĆ

LETO NOVOSADSKO

POSLE VATRE

Evo ruba neprelaznog
Kamena međaša
Obraslog mahovinom
U senci drveta

Dalje ne vidi se
Šuma naveče otvara usta
Rugobna čeljust zjapi tamna
Svaki list ceri se

Tvoj krok toliko zar mogao je
Zar dovde su tvoji vetri duvali
Dovde ptice tvoje stizale

Čija li sam senka ja
Kad oko mi užagreno evo
Pomiče besmisao

MOSTOVI, MOSTOVI...

Lukovi nad nama
Pusti beli ukorenjeni u vetru
Oslonci blagih reči i ptica
Iz pšeničnih rudnika
Senkama šaraju stepeništa
Oponašaju pokrete naših ruku...
Kupačice u albumu nebesa
S klasjem u kosi
Žito prostorom seju
Voda oticaće žito oticaće
Krv oticaće zacelo

UKLONITE GUSENICE

Uklonite gusenice,
Postavite tačke, kolje...
Omaškom, krivim rezom,
Glavu mi odrubiše na vrhu stabla.
Na štakama sam bele droplje,
Nalik na okrečeno drvo.
Umoran, pokidana lišća,
Odzivam se domaćim životinjama.
Rezbareći sunce u kamenu,
Nevidljivo oko u vitražu jeseni motri
me.

Njegovo dugo pamćenje
Vraća me bubi u letu,
Svetlu zmijjinog mleka, sablazni, smut-
nji.

Izašav iz jajeta,
Grohotom smeje se.
Čuvari ustava, pustite vodu!

LETO NOVOSADSKO

Nemirno zeleno klatno ponad krovova,
moje nahoče,
veliki luk opisuje
od mulja do neba.
Pred užagrenim očima, propet beli
konj,

s kopitom u vodi
i grivom u nebesima,
ždrebicu leta opasuje,
mlade pečurke večnosti žderući.
Kazaljke nevidljive jedna drugoj hrle...
Jesu li to tvoje ruke device bakarna,
ta uporna serenata svetla i nade,
je li glas tvoj?
Vreme je kada treba sve ostaviti,
i na nebu i na zemlji,
pesak s presahlog mora oči mi zasipa,
Moje srce, eno, za breg zahodi,
hiljade i hiljade godina odnoseći,
kao ptica crviće u kljunu.